

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 23 april 2019 met nummer RvVb-A-1819-0915
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0291-A

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none"> 1. mevrouw Kathleen DE GREEF 2. de heer Laurent RAETS <p>vertegenwoordigd door advocaat Joris DE PAUW met woonplaatskeuze op het kantoor te 2800 Mechelen, Schaliënhoeve 20T</p>
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partijen	<ol style="list-style-type: none"> 1. mevrouw Cathérine BREUCQ 2. de heer Alain LHERMITE <p>vertegenwoordigd door advocaat Mario VAN ESSCHE met woonplaatskeuze op het kantoor te 1050 Elsene, Waterloo-sesteenweg 412 F/2</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 22 december 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 19 oktober 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek van 12 juni 2017 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partijen een verkavelingsvergunningswijziging geweigerd voor het oprichten van een fietsenstalling/berging in de rechter zijtuinstrook op een perceel gelegen te 3191 Boortmeerbeek, Kwaenijkstraat 38, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 129h2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 25 april 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 24 juli 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 26 februari 2019.

Advocaat Joris DE PAUW voert het woord voor de verzoekende partijen en advocaat Mario VAN ESSCHE voert het woord voor de tussenkomende partijen.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De verzoekende partijen plaatsen in de zomer van 2016 een fietsenberging aan de rechterzijde van hun woning. De constructie is 2,90 m breed en 4 m lang met een oppervlakte van 11,60 m². De constructie wordt voorzien met een plat dak en heeft een hoogte van 2,20 m. Langs de zijdelingse perceelsgrens is er een gesloten houten scherm voorzien.

Naar aanleiding van een klacht van de tussenkomende partijen dienen de verzoekende partijen op 26 augustus 2016 een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning in voor de regularisatie van de fietsenberging. Het college van burgemeester en schepenen weigert de gevraagde regularisatievergunning omdat er eerst een verkavelingswijziging moet gebeuren.

2.

De verzoekende partijen dienen op 2 maart 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek een aanvraag in voor een verkavelingsvergunningswijziging voor "het plaatsen van een bijgebouw" op een perceel gelegen te 3191 Boortmeerbeek, Kwaenijkstraat 38.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Leuven', vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977, in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling '33.V.327' van 5 april 2004.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 27 april 2017 tot en met 26 mei 2017, dienen de tussenkomende partijen een bezwaarschrift in.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 12 juni 2017 een verkavelingswijzigingsvergunning aan de verzoekende partijen. Het college beslist:

" ...

*4) inpasbaarheid in de omgeving, beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:
Door de reeds bestaande bebouwingen, de afgegeven bouw- en stedenbouwkundige vergunningen en de verkavelingsvergunningen en de reeds aanwezige infrastructuur, is de ordening van het gebied gekend.*

Functionele inpasbaarheid:

de aanvraag is gesitueerd in woongebied dat gekenmerkt wordt door een residentieel karakter. De woonfunctie blijft behouden. De berging is geplaatst aansluitend bij de rechterzijde van de woning. Op basis van de bijgevoegde foto's wordt de ruimte gebruikt voor het plaatsen van fietsen en vuilbakken. De constructie sluit aan bij het bestaande ruimtegebruik.

Mobiliteitsimpact:

Het aantal woongelegenheden blijft ongewijzigd.

De aanvraag heeft geen impact op de verkeersafwikkeling en ontsluiting van het terrein noch op de mobiliteitsdynamiek in de omgeving.

Schaal:

Gelet op de kroonlijsthoogte, de oppervlakte en de keuze voor een plat dak betreft het een beperkte uitbreiding en wordt de schaal van een aanbouw bij een woning niet overschreden.

Ruimtegebruik en bouwdichtheid:

De constructie ligt achter de voorgevelbouwlijn van de woning wat samen met de afmetingen het materiaalgebruik, en de open wanden, de ondergeschiktheid van de aanbouw ten opzichte van het hoofdgebouw benadrukt en zich hiermee inpast in de nabije omgeving.

Overigens is de plaatsing van een constructie (carport, aanbouw) in de zijdelingse tuinstrook zeker courant. Meer specifiek zijn er al verschillende aanvragen voor aanbouwen/carports, die – net zoals de voorliggende aanvraag – de typologie van een bijgebouw weerspiegelen én gesitueerd zijn in een zijdelingse tuinstrook én gebouwd zijn tot tegen de perceelsgrens (o.a. eveneens zonder bestaande muur op het aanpalende perceel), (voorwaardelijk) gunstig geadviseerd én vergund door het college van burgemeester en schepenen (...). Ook deze precedents zijn overigens gesitueerd in een residentiële omgeving, net als voorliggende aanvraag. Rekening houdende met de toetsing van dit dossier aan verschillende aspecten van de goede ruimtelijke ordening (schaal, mobiliteit, visueel-vormelijke elementen,...), de overeenkomst met eerder vergunde stedenbouwkundige dossiers zowel wat de schaal, de inplanting als ruimtelijke omgeving betreft, en het gelijkheidsbeginsel is, mits de nodige voorwaarden en maatregelen (o.a. op vlak van waterhuishouding) om hinder naar het aanpalende perceel te vermijden, voorliggende aanvraag ruimtelijk inpasbaar binnen de residentiële omgeving.

Visueel-vormelijke elementen:

De keuze voor hout als materiaal en hoofdzakelijk open wanden stemmen overeen met de typologie van een aanbouw.

Zowel het gevelmateriaal als de constructiewijze worden courant gebruikt, ter afwerking van aanbouwen/carports. De constructie is visueel-vormelijk inpasbaar in de nabije omgeving, die overigens gekenmerkt wordt door een diversiteit aan bouwstijlen.

Cultuurhistorische aspecten:

Het goed paalt niet aan beschermde monumenten. De aanvraag is niet gelegen in een beschermd landschap, stads- of dorpsgezicht. Er wordt geen invloed verwacht.

Bodemreliëf:

De aanvrager/eigenaar dient elke mogelijke hinder van afstromend water naar het aanpalend perceel te vermijden.

Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen:

De aanvrager/eigenaar moet er voor zorgen dat het hemelwater dat op de constructie valt op eigen terrein kan infiltreren.

Algemene conclusie

De aanvraag voorziet het wijzigen van de verkavelingsvoorschriften (ref. 33.V.327 & 33V.27a) in functie van het regulariseren van een berging/aanbouw in de rechter zijtuinstrook.

De aanbouw stemt zowel qua functie, inplanting, schaal en materiaalgebruik overeen met de typologie van een aanbouw/berging.

Rekening houdende met voorgaande toetsing aan de verschillende aspecten van de goede ruimtelijke ordening zoals bepaald in artikel 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de overeenkomst met eerder vergunde voorbeelden, zowel wat de schaal, de inplanting als de ruimtelijke omgeving betreft en het openbaar onderzoek, komt de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvoorschriften, mits de nodige voorwaarden en maatregelen (o.a. op vlak van hemelwateropvang) om hinder aan het aanpalende perceel te vermijden, in aanmerking voor een vergunning.

...

Voorwaarden

- één aanbouw/berging in de rechterzijtuinstrook is toegestaan onder volgende randvoorwaarden:
  - plat dak van maximaal 2,5 meter hoog;
  - de maximale oppervlakte bedraagt 12m²;
  - plaatsing tussen de voorgevelbouwlijn en de achtergevellijn waarbij de diepte van de achtergevellijn niet mag worden overschreden;
  - constructie op palen.
- Het hemelwater dat op de constructie valt moet worden opgevangen en moet op eigen terrein kunnen infiltreren.
- De overige voorschriften zoals bepaald bij de verkavelingsvergunning, gekend volgens referentie 33.V.327a, blijven onverminderd van toepassing.

...

Tegen deze beslissing tekenen de tussenkomende partijen op 14 juli 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 4 oktober 2017 om dit beroep in te willigen en de verkavelingsvergunningswijziging te weigeren.

Na de hoorzitting van 17 oktober 2017 verklaart de verwerende partij het beroep op 19 oktober 2017 gegrond en weigert een verkavelingsvergunningswijziging. De verwerende partij beslist:

“ ...

5. Bespreking

De deputatie neemt kennis van het eensluidend verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 4 oktober 2017 met kenmerk: RMT-VGN-BB-2017-0279-PSA-01-170823-2-verslag PSA codex.

5.1 Vormvereisten

Het beroepschrift werd per beveiligde zending ingediend bij de deputatie. De bewijzen van gelijktijdige verzending van een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen en aan de aanvrager zijn bijgevoegd evenals het bewijs van betaling van de dossiervergoeding.

In toepassing van art. 4.7.21. §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beschikt elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing over een termijn van 30 dagen ingaand de dag na deze van de aanplakking vermeld in art. 4.7.19. §2, om beroep in te dienen. Het attest van aanplakking werd niet aan het dossier toegevoegd. Echter gelet op het feit dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen op 20 juni 2017 aan de aanvrager werd betekend, kan deze ten vroegste ontvangen en aangeplakt zijn op 21 juni 2017.

Het beroep is gedateerd 8 juli 2017 en werd op 14 juli 2017 op de post afgegeven. Het beroep werd op 17 juli 2017 ontvangen op het provinciebestuur. De termijn van 30 dagen werd gerespecteerd.

De aanvrager wijst op hiaten in het beroepschrift die mogelijk een invloed hebben op de ontvankelijkheid van het beroep. De indieners hebben wel hun adres vermeld, maar niet hun hoedanigheid als eigenaars van het aanpalende perceel in de verkaveling. Er is een materiële vergissing gemaakt in de namen van de aanvragers, namelijk een omwisseling van de familienamen van de echtgenoten. De identificatie van de bestreden beslissing en het adres van het onroerend goed dat het voorwerp uitmaakt van de verkavelingswijziging ontbreken volgens de aanvrager. Er blijkt uit het beroepschrift echter wel dat het verkavelingsnummer en de kadastrale gegevens van het betrokken perceel vermeld zijn. Het belang van de beroepsindieners blijkt duidelijk uit de inhoud van het beroepschrift en er wordt melding gemaakt van hinder.

Het beroepschrift voldoet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

5.2 Beschrijving van de aanvraag

De aanvraag beoogt een verkavelingswijziging voor de oprichting van een fietsenstalling/berging in de rechter zijtuinstrook. De wijziging gebeurt in functie van de regularisatie van een constructie van 2,90m breed en 4,00m lang, met een oppervlakte van 11,60m². Langsheen de zijdelingse perceelsgrens is er een gesloten houten scherm. Aan de andere zijde geeft een schuifdeur toegang tot de woning. Ter hoogte van de voorgevelbouwlijn is de berging afgescheiden door een levende haag. De achterkant is open. De constructie is opgetrokken uit houten balken en afgedekt met een plat dak, met een hoogte van 2,20m.

...

5.7 Beoordeling

a) Het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. De betrokken berging heeft een beperkte oppervlakte en is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Er dringen zich in het kader van de watertoets geen specifieke maatregelen op.

De kleine toename van de bebouwde oppervlakte valt onder de ondergrens van de toepassing van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater waardoor deze niet van toepassing is.

De provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen is te allen tijde van toepassing. Het hemelwater dat op verharde oppervlakten terechtkomt, moet ernaast op eigen terrein in een groenzone kunnen infiltreren om te voldoen aan de verordening. Er dienen maatregelen genomen te worden om te voorkomen dat het hemelwater op het terrein van de burens terechtkomt.

b) Volgens het gewestplan Leuven is het goed gelegen in een woongebied. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van toepassing. De gevraagde verkavelingswijziging is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied.

Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het maakt deel uit van de niet vervallen verkaveling 33.V.327, goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen op 5 april 2004. Het geldende verkavelingsplan geeft zijdelingse bouwvrije stroken aan van 3,00m. De

stedenbouwkundige voorschriften in bijlage 2 bij de verkaveling stellen dat een bijgebouw dienstig kan zijn als autostalplaats en berging, met een maximale oppervlakte van 30m² en een maximale kroonlijsthoogte van 2,50m. Het wordt opgericht op 22,00m van de bouwlijn van het hoofgebouw en op minimaal 2,00m van de perceelsgrens. Deze bijlage heeft voorrang op het verkavelingsplan. Tijdens een plaatsbezoek is vastgesteld dat er reeds een bijgebouw op het perceel is opgetrokken in de tuinzone, dichtbij of tegen de linker perceelsgrens, weliswaar naar schatting niet groter dan ca. 15m². De vraag dient gesteld of een verkavelingswijziging kan toegestaan worden om een bijkomende constructie op te trekken in de zijdelingse bouwvrije strook, dus niet op 22,00m van de bouwlijn. Hiervoor is nog steeds het oorspronkelijke verkavelingsplan van toepassing.

c) In toepassing van art. 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) dient nagegaan te worden of de aanvraag overeenstemt met een goede ruimtelijke ordening, met inachtneming van een aantal beginselen. Functioneel is de bestemming inpasbaar, gezien een fietsenberging verbonden is met de woonfunctie. Er wordt niet geraakt aan het bodemreliëf. Er zijn geen gevolgen voor de mobiliteit.

De schaal van het project is beperkt, met een oppervlakte kleiner dan 12m². Gezien de beperkte schaal dient het project niet met de ruimere omgeving vergeleken te worden, maar met de onmiddellijke omgeving. Bijgebouwen of aanbouwen in de zijdelingse bouwvrije strook zijn in de buurt eerder uitzonderlijk. De constructie is vooraan en achteraan wel open. Door de levende haag rechts van de woning is de berging vanaf de straat aan het oog onttrokken en is de visueel-vormelijke impact vanuit dat oogpunt beperkt.

De constructie wordt wel ingeplant op slechts ca. 15cm afstand van de zijdelingse perceelsgrens en heeft vanop het belendende perceel wel degelijk een visueel-vormelijke impact. De aangrenzende kavel is bovendien nog onbebouwd, waardoor er een last wordt opgelegd aan de toekomstige buur. De houten wand van 1,80m hoog, met een dak op 2,20m hoogte, staat in de zone bestemd voor het hoofdgebouw, waar mogelijk ramen geplaatst worden. Volgens de geldende stedenbouwkundige praktijk wordt een aanbouw (carport of berging) eventueel toegestaan op de perceelsgrens, mits akkoord van de buur, ofwel op een redelijke afstand. In het voorliggende project is er geen akkoord met de aanpalende eigenaar om een constructie tegen de perceelsgrens te bouwen. Bijkomend klaagt de huidige eigenaar over aflopend hemelwater op zijn terrein. Gezien de inplanting van de berging is dit aannemelijk. Het is niet duidelijk of de recent geplaatste afvoerbuïs deze hinder afdoende opvangt en op welke plaats het opvangen water vervolgens infiltreert. Om deze redenen kan een verkavelingswijziging alleen overwogen worden indien een afstand van minimaal 1,00m wordt bewaard tot de perceelsgrens. De tussenliggende zone van 1,00m zou beplant moeten worden om de beide genoemde vormen van hinder te voorkomen.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- om een wijziging van de voorschriften te bekomen, dient de aanvraag in overeenstemming te zijn met de goede ruimtelijke ordening in toepassing van art. 4.3.1 VCRO;
  - de inplanting nagenoeg tegen de perceelsgrens legt een last op aan de toekomstige buur, in de vorm van visuele hinder;
  - de inplanting maakt het eveneens aannemelijk dat hemelwater afloopt op het belendende perceel en hinder veroorzaakt voor de buur.
- ...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

1.

Overeenkomstig artikel 21, §1, derde lid DBRC-decreet is een tussenkomende partij een rolrecht verschuldigd. Het rolrecht dat per tussenkomende partij verschuldigd is, bedraagt 100 euro.

Artikel 21, §5 DBRC-decreet bepaalt dat het verschuldigde rolrecht binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening van de brief waarmee het verschuldigde bedrag wordt meegedeeld, gestort wordt. Indien het rolrecht niet tijdig betaald is, wordt het verzoekschrift tot tussenkomst niet-ontvankelijk verklaard.

2.

De tussenkomende partijen werden met een aangetekende brief van 25 juli 2018 gevraagd om het rolrecht te betalen.

De Raad moet, desnoods ambtshalve, nagaan of het verzoekschrift tot tussenkomst ontvankelijk is. De Raad stelt vast dat de tussenkomende partijen het rolrecht niet hebben betaald.

Gelet op het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, hebben de tussenkomende partijen de mogelijkheid gekregen om nadere toelichting te geven over de niet betaling van het rolrecht op de zitting. De raadsman van tussenkomende partijen erkent ter zitting dat geen rolrecht werd gestort maar verwijst, om de niet-betaling te verantwoorden, naar de opname van de eerste tussenkomende partij in het ziekenhuis vanaf de zomer van 2018.

De hospitalisatie van de eerste tussenkomende partij gedurende een bepaalde periode in de zomer van 2018 volstaat niet om overmacht aan te tonen. Het verantwoordt niet waarom het rolrecht bij thuiskomst van de eerste tussenkomende partij niet alsnog werd gestort om aan het verzoek tot betaling van het rolrecht te voldoen. De hospitalisatie van eerste tussenkomende partij kan bovendien ook niet worden aanvaard als reden van overmacht voor de niet betaling van het rolrecht in hoofde van tweede tussenkomende partij.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.

ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.7.21 VCRO samen gelezen met artikel 1 en 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen (verder: Beroepenbesluit) en het rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel laten de verzoekende partijen gelden dat het beroepschrift van de tussenkomende partijen op meerdere punten niet voldoet aan artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit: (1) de naam van de beroepsindieners wordt vermeld maar niet hun hoedanigheid; (2) er wordt onderaan het beroepschrift een adres vermeld, maar het is niet duidelijk of dit het adres van de beroeperindieners is; (3) er wordt geen melding gemaakt van een e-mailadres; (4) de identificatie van de aanvrager is verkeerd. De achternamen werden omgewisseld en zowel een voornaam als een achternaam zijn foutief geschreven; (5) de identificatie van de bestreden beslissing ontbreekt. Er wordt wel een dossiernummer vermeld, maar dat betreft het dossiernummer van de oorspronkelijke verkaveling.

Uit artikel 1, §1 blijkt dat die vormvereisten zijn voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid. De verzoekende partijen hebben daar uitdrukkelijk op gewezen op de hoorzitting van 17 oktober 2017. De verwerende partij had dan ook enkel kunnen besluiten tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep. Zij heeft dit echter met de mantel der liefde bedekt, waardoor zij niet alleen artikel 4.7.21 VCRO en artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit schendt, maar ook het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partijen konden en mochten er immers vanuit gaan dat een bestuur toepassing maakt van de geldende regelgeving, zeker indien zij daarvoor informatiebrochures opstelt.

In een tweede onderdeel verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij dat zij het attest van aanplakking niet heeft opgevraagd en aan het dossier heeft toegevoegd, hoewel dit was vereist volgens artikel 1, §2 van het Beroepenbesluit. De verwerende partij beperkt zich tot een speculatieve houding die regelrecht ingaat tegen de betrokken bepaling. De verwerende partij had het attest van aanplakking moeten opvragen en indien het niet bijgebracht zou worden, moeten besluiten tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep. Door dat niet te doen, schendt de verwerende partij niet alleen de aangehaalde wettelijke bepalingen, maar ook het rechtzekerheidsbeginsel. De verzoekende partijen mogen immers verwachten dat de verwerende partij de correcte procedure naleeft.

In een derde onderdeel stellen de verzoekende partijen dat zij twee gelijkaardige aangetekende brieven hebben ontvangen van de tussenkomende partijen, maar dat uit geen van beide afschriften kon worden opgemaakt dat het om een beroepschrift bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant betrof. Er wordt op de afschriften geen geadresseerde vermeld zodat het voor de verzoekende partijen onmogelijk was te achterhalen tot wie de afschriften waren gericht.

De beroepschriften bevatten bovendien geen overtuigingsstukken noch een inventaris. Dat wordt nochtans vereist door artikel 2 van het Beroepenbesluit. De verzoekende partijen menen dat het gebrek aan overtuigingsstukken en een inventaris van een tergend en roekeloos geding getuigt. De verzoekende partijen hebben alleszins geen kennis kunnen nemen van eventuele overtuigingsstukken. Ook bij de gemeente was enkel een afschrift van het onduidelijk beroepschrift beschikbaar. De vereiste van een afschrift van het beroepschrift is nochtans op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven. De verzoekende partijen verwijzen in dat verband naar rechtspraak van de Raad.

De verzoekende partijen besluiten dat er niet werd voldaan aan de doelstellingen die ten gronde liggen aan de substantiële vormvereiste om een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning te bezorgen omdat het volgens hen allesbehalve duidelijk was dat het om een beroepschrift ging en er geen sprake is van enige argumentatie in het beroepschrift, laat staan van enige overtuigingsstukken waarop de verzoekende partijen adequaat op zouden kunnen reageren. De verwerende partij had volgens hen dan ook geen rekening mogen houden met het beroepschrift.

2.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat er geen decretale grondslag bestaat om bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot het administratief beroep op te leggen en artikel 1, §1, laatste lid van het Beroepenbesluit buiten toepassing gelaten moet worden. De vormvereisten zijn dan ook niet voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid.

De verwerende partij wenst er met betrekking tot het eerste onderdeel op te wijzen dat het beroepschrift wel in overeenstemming is met het artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit. Het beroepschrift wordt ondertekend door de beroepsindieners en daarbij wordt hun adres vermeld. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat dit het adres van de indieners betreft. De hoedanigheid als derde belanghebbenden blijkt ook duidelijk uit de inhoud van het beroepschrift. Ook de identificatie van de bestreden beslissing en de aanvragers is duidelijk terug te vinden in het beroepschrift. De omwisseling van de achternamen van de aanvragers betreft een materiële vergissing. Het zou dan ook disproportioneel en onwettig zijn om tot de onontvankelijkheid van het beroepschrift te besluiten. De motivering die de verwerende partij over de ontvankelijkheid in de bestreden beslissing opneemt, spreekt voor zich.

Met betrekking tot het tweede onderdeel verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. RvVb/A/1516/1076 van de Raad. Uit die rechtspraak concludeert de verwerende partij dat artikel 2, §2 van het Beroepenbesluit buiten toepassing moet worden gelaten. De vaststelling dat er geen attest van aanplakking bij het beroepschrift wordt gevoegd, kan volgens haar dan ook niet leiden tot de onontvankelijkheid van het beroep.

Dat geldt des te meer nu er volgens de verwerende partij geen enkele betwisting bestaat over de tijdigheid van het beroep. Het beroep is gedateerd op 8 juli 2017 en werd op 14 juli 2017 per post afgegeven, zodat het tijdig is binnen een termijn van dertig dagen na de betekening van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek op 20 juni 2017. Dat heeft zij ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Over het derde onderdeel verwijst de verwerende partij naar het arrest RvVb/A/1718/0459 waaruit blijkt dat artikel 4.7.21, §4 VCRO enerzijds vereist op straffe van onontvankelijkheid dat het beroepschrift per beveiligde zending aan de deputatie moet worden betekend en anderzijds dat zowel het college van burgemeester en schepenen als de aanvrager een afschrift moet worden bezorgd, waarbij het bewijs aan de deputatie moet worden meegedeeld. Aan deze vereisten werd voldaan.

Bovendien is ook het doel van artikel 4.7.21, §4 VCRO bereikt met name dat de aanvrager kennis heeft van het beroep. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen effectief kennis hadden van het beroep, aangezien de tegenargumentatie al op 13 juli 2017 werd verstuurd per e-mail. Uit dat stuk blijkt dat de verzoekende partijen helemaal niet in het ongewisse waren over het ingediende beroep, waarbij de verwerende partij citeert uit de e-mail. Uit die email kon de verwerende partij afleiden dat de verzoekende partijen kennis hadden van het beroepschrift en dat zij ook niet in het ongewisse waren over de hoedanigheid van de indieners of over hun adres. Zij vermelden immers zelf dat het gaat om hun burens en over de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek van 12 juni 2017. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen dat is voldaan aan artikel 4.7.21, §4 VCRO.

3.

In hun wederantwoordnota voeren de verzoekende partijen over het eerste onderdeel aan dat het arrest nr. RvVb/A/1617/0379 waarnaar de verwerende partij verwijst, niet kan gevolgd worden. De

verwerende partij miskent de situatie waarover het arrest zich uitspreekt, met name de discrepantie tussen de sanctie in het Beroepenbesluit enerzijds en het Procedurebesluit anderzijds over het niet vermelden van hinder en nadelen. Die discrepantie is volgens de verzoekende partijen weggewerkt met artikel 17 van het DBRC-decreet en artikel 56 van het Procedurebesluit. Het vermelden van de hinder en nadelen is ook bij de Raad voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid.

Het artikel 4.7.25 VCRO bevat bovendien wel degelijk een delegatiebevoegdheid aan de Vlaamse regering. Krachtens artikel 105 van de Grondwet kan de decreetgever de bevoegdheden van de uitvoerende macht vergroten. Uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat een delegatie aan de uitvoerende macht, zelfs als het gaat om essentiële bestanddelen van een door de Grondwet voorbehouden regelgeving, de Grondwet niet schendt. In deze zaak is er volgens de verzoekende partijen sprake van een kaderwet. De decreetgever heeft zelf de essentiële beginselen vastgelegd in artikelen 4.7.21 en volgende VCRO en heeft de uitvoerende macht belast om bij besluit de nadere regels te bepalen die nodig zijn voor de toepassing van die principes in artikel 4.7.25 VCRO.

Uit artikel 4.7.21 VCRO blijkt heel duidelijk dat het de bedoeling was van de decreetgever om de substantiële vormvereisten van het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid te sanctioneren. De machtiging uit artikel 4.7.25 VCRO geeft de Vlaamse regering de opdracht om nadere regels op te stellen in overeenstemming met het principe uit het decreet dat de substantiële vormvereisten op straffe van onontvankelijkheid worden voorgeschreven. Zij wijst in dat kader ook op het arrest nr. 36/2012 van het Grondwettelijk Hof. Het is volgens hen aan de Vlaamse decreetgever om de beperkingen te bepalen die zij aan de Vlaamse regering geeft. De decreetgever moet aldus zelf aangeven in welke mate de Vlaamse regering mag optreden om normen op te stellen. De Vlaamse decreetgever heeft er in artikel 4.7.25 VCRO niet voor gekozen om de Vlaamse regering te verbieden om de substantiële vormvereisten op straffe van onontvankelijkheid voor te schrijven. Integendeel moet de Vlaamse regering de principes van het decreet verder trekken in het uitvoeringsbesluit: de substantiële vormvereisten moeten op straffe van onontvankelijkheid worden voorgeschreven. De Raad van State heeft zich dan ook terecht nooit vragen gesteld bij de bevoegdheid van de Vlaamse regering om een sanctie van onontvankelijkheid op te nemen in het Beroepenbesluit.

De rechtspraak van de Raad waarin een uiterst restrictieve lezing van artikel 4.7.25 VCRO wordt toegepast en de Raad van oordeel is dat de Vlaamse regering de schending van substantiële vormvereisten niet kan straffen met onontvankelijkheid, strookt niet met de bewoordingen van artikel 105 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 4.7.25 VCRO.

De toepassing van artikel 159 van de Grondwet vergroot bovendien enkel de rechtsonzekerheid. De naleving van substantiële vormvereisten zou immers nooit kunnen worden afgedwongen in een administratieve of jurisdictionele procedure zonder het opnemen van een sanctiemechanisme. De bepalingen van het Beroepenbesluit zouden in die constellatie dode letter zijn en de machtiging die aan de Vlaamse overheid werd verleend, zou niet kunnen worden uitgevoerd. Nu het duidelijk is dat de toepassing van artikel 159 van de Grondwet in deze zaak niet mogelijk is, moet er worden vastgesteld dat het beroepschrift niet in overeenstemming is met artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit.

De verwerende partij reageert in haar antwoordnota niet op de argumentatie over het ontbreken van een e-mailadres zodat zij geacht wordt akkoord te gaan met de kritiek van de verzoekende partijen. In het beroepschrift geven de beroepsindieners enkel aan dat zij eigenaar zijn van een bouwgrond. Het adres dat wordt gegeven, is niet naast het perceel van de verzoekende partijen gelegen. In het tweede, gecorrigeerde beroepschrift wordt het buurperceel wel vermeld, maar wordt er totaal niet aangegeven in welke hoedanigheid en met betrekking tot welk perceel men

naar de verwerende partij is gestapt. Het gecorrigeerde beroepschrift zorgde ook nog meer voor verwarring met betrekking tot de adresvermelding, zodat de vraag zich stelt naar welk adres men zich moet richten. Het is dus duidelijk dat de tussenkomende partijen slordig en zeer onzorgvuldig te werk zijn gegaan bij het opstellen van hun beroepschrift. Ze hebben ook de namen van de verzoekende partijen omgewisseld en foutief geschreven. Ook het standpunt inzake de identificatie van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek is niet redelijk. De verwijzing naar het dossiernummer heeft betrekking op de originele verkavelingsvergunning. De verwijzing naar de wijziging van een verkavelingsvergunning kan men volgens de verzoekende partijen nauwelijks een identificatie van de bestreden beslissing noemen.

Met betrekking tot het tweede onderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar hun uiteenzetting onder het eerste onderdeel waar werd gesteld dat de Vlaamse regering wel de machtiging van de decreetgever heeft om een sanctie te koppelen aan de verdere uitwerking van de procedureregels.

De vaststelling dat er over de tijdigheid van het beroep geen betwisting bestaat, doet geen afbreuk aan de toepassing van artikel 1, §2 van het Beroepenbesluit. De verwerende partij had dus moeten vragen om het dossier aan te vullen met een attest van aanplakking. De verwerende partij heeft dit nagelaten en zonder enige feitelijke controle zelf een datum van aanplakking vastgelegd. Deze houding komt volgens de verzoekende partijen alles behalve overeen met de handelingen van een zorgvuldige overheid.

De verzoekende partijen antwoorden tot slot nog over het derde onderdeel dat de verwerende partij onterecht voorhoudt dat het doel van artikel 4.7.21, §4 VCRO wordt bereikt door de formele ontvangst van het beroepschrift. De materiële inhoud is volgens hen ook van belang. De kennisname van de inhoud van het beroepschrift oefent een rechtstreeks effect uit op de rechten van verdediging. De e-mails waarnaar de verwerende partij verwijst, geven duidelijk aan dat de verzoekende partijen niet wisten tegen wie ze zich moesten richten. Zij hebben zich naar het enige bestuur dat vermeld stond in het beroepschrift gericht, met name de gemeente Boortmeerbeek. Het is de gemeente die suggereerde dat het zou gaan om een beroepschrift van de tussenkomende partijen bij de verwerende partij. Zowel de gemeente Boortmeerbeek als de verzoekende partijen waren dus verward over de bedoeling van het aangetekend schrijven. De verwarring werd niet verholpen door het tweede aangepaste beroepschrift, waarbij twee niet relevante aanpassingen werden gedaan.

De verwerende partij voert tot slot geen verweer tegen de afwezigheid van overtuigingsstukken en wordt dus geacht akkoord te gaan met de verzoekende partijen op dit punt.

Beoordeling door de Raad

1.

In de eerste twee onderdelen voeren de verzoekende partijen aan dat het beroepschrift de vormvereisten uit artikel 1, §§1 en 2 van het Beroepenbesluit miskent. Het beroepschrift bevat volgens hen geen vermelding van de hoedanigheid en het e-mailadres van de beroepsindieners, er is onduidelijkheid over het adres van de beroepsindieners, de identificatie van de aanvragers is foutief en de identificatie van de bestreden beslissing ontbreekt. Bij het beroepschrift werd ook geen attest van aanplakking gevoegd. De verwerende partij had het administratief beroep volgens hen onontvankelijk moeten verklaren, gelet op de onontvankelijkheidssancties in het Beroepenbesluit.

In een derde onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat het hen allesbehalve duidelijk was dat het om een beroepschrift ging en dat er geen sprake was van enige argumentatie en

overtuigingsstukken in het afschrift dat zij ontvingen, zodat artikel 4.7.21, §4 VCRO werd geschonden.

De verwerende partij stelt, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat er geen decretale grondslag bestaat om met het Beroepenbesluit bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarden op te leggen over het administratief beroep en meent dat artikel 1, §1, laatste lid en artikel 1, §2, laatste lid van het Beroepenbesluit buiten toepassing moeten worden gelaten overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet.

2.

De procedureregels van het administratief beroep zijn vervat in artikel 4.7.21 VCRO tot en met artikel 4.7.25 VCRO. Artikel 4.7.21 VCRO bepaalt onder meer als volgt:

“ ...

§1. Tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag kan een georganiseerd administratief beroep worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.

§2. Het beroep, vermeld in §1, kan door volgende belanghebbenden worden ingesteld:

...

2° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

...

§3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat:

...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.

§4. Het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college.

§5. In de gevallen, vermeld in §2, eerste lid, 1°, 2° en 3°, dient het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd, behalve als het beroep gericht is tegen een stilzwijgende weigering. De dossiervergoeding is verschuldigd op rekening van de provincie.

... ”

De bepaling duidt de belanghebbenden aan die administratief beroep kunnen instellen en formuleert de volgende ontvankelijkheidsvoorwaarden: 1/ het beroep moet worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen; 2/ het beroep moet worden ingediend per beveiligde zending; 3/ een bewijs moet worden bezorgd van de beveiligde zending van een afschrift van het beroepschrift aan desgevallend de aanvrager en aan het college van burgemeester en schepenen en 4/ een bewijs moet worden bezorgd van de betaling van de dossiervergoeding.

Er worden in de VCRO geen andere ontvankelijkheidsvereisten voorzien.

Artikel 4.7.25 VCRO laat de Vlaamse regering toe om nadere formele en procedureregels in graad van administratief beroep bij de deputatie te bepalen, in het bijzonder wat de opbouw van het beroepschrift en de samenstelling van het beroepsdossier betreft. Met het Beroepenbesluit van 24 juli 2009 heeft de Vlaamse regering van deze delegatie gebruik gemaakt. In het Beroepenbesluit worden de vormvereisten voor het beroepschrift uit artikel 1, §1 opgelegd op straffe van onontvankelijkheid en wordt in artikel 1, §2 eenzelfde sanctie opgelegd wanneer onder meer een attest van aanplakking niet aan het dossier wordt gevoegd, nadat het in voorkomend geval door de provincie werd opgevraagd.

3.

De mogelijkheid tot het bepalen van “*nadere formele en procedureregelen*”, impliceert echter niet dat de Vlaamse regering bijkomende ontvankelijkheidsvereisten zou kunnen opleggen wanneer hiertoe geen decretale grondslag bestaat. Noch de artikelen 4.7.21 VCRO tot en met 4.7.25 VCRO, noch enige andere bepaling biedt een decretale grondslag voor de onontvankelijkheidssanctie van artikel 1, §1 en 2 van het Beroepenbesluit. Voor zover het opleggen van dergelijke sancties al zou kunnen worden gedelegeerd, zou het opleggen ervan uitdrukkelijk in de delegatie vervat moeten zitten, gelet op de ernst en de verregaande gevolgen die de sanctie van onontvankelijkheid heeft. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd voor zover zij menen dat de Vlaamse regering met de opgelegde sancties in het Beroepenbesluit louter de principes inzake ontvankelijkheid uit het vermelde artikelen van de VCRO zou doortrekken en de vormvereisten inzake het beroepschrift kon koppelen aan een sanctie van onontvankelijkheid.

Aangezien er geen rechtsgrond bestaat voor de voornoemde sanctie, dienen artikel 1,§1, laatste lid en §2, laatste lid van het Beroepenbesluit overeenkomstig artikel 159 GW buiten toepassing te worden gelaten. Dat betekent dat een eventuele miskennis van de vormvereisten uit artikel 1, §1 en §2 van het Beroepenbesluit, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, niet leidt tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep.

4.

Het wordt niet betwist dat de tussenkomenende partijen hun beroepschrift per beveiligde zendingen van 11 en 14 juli 2017 aan de verwerende partij hebben verzonden en het bewijs van de beveiligde zending van een afschrift van het beroepschrift aan de verzoekende partijen en het college van burgemeester en schepenen aan de verwerende partij hebben bezorgd. Er is dus voldaan aan de ontvankelijkheidsvereisten uit artikel 4.7.21, §4 VCRO.

Het wordt evenmin betwist dat zij tijdig aan de verzoekende partijen een afschrift van hun beroepschrift hebben bezorgd. De betekening van een afschrift van het administratief beroepschrift aan de aanvrager in de zin van artikel 4.7.21, §4 VCRO heeft tot doel om hem ervan op de hoogte te brengen dat zijn vergunning niet definitief is en niet uitgevoerd mag worden. De aanvrager kan daardoor ook kennis nemen van de argumenten die tegen zijn vergunning aangevoerd worden.

Niettegenstaande in het beroepschrift niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat het een beroepschrift in het kader van het administratief beroep bij de verwerende partij betreft, kan dat er afdoende uit worden afgeleid. Alleszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen door de betekening van het afschrift kennis hebben gekregen van het ingestelde beroep en de kritiek op de aan hen afgeleverde verkavelingswijzigingsvergunning. Op 13 juli 2017 hebben zij immers reeds hun tegenargumentatie bezorgd, waarbij zij niet alleen hun project verdedigen maar ook de schending van de vormvereisten inzake het administratief beroepsprocedure aanvoeren en vragen om in het kader van de beroepsprocedure te worden gehoord. Het gegeven dat zij zich over het

hen bezorgde afschrift in eerste instantie gingen informeren bij de gemeente, doet daaraan geen afbreuk. Het normdoel van artikel 4.7.21, §4 VCRO werd alleszins bereikt.

Uit het ingediende beroepschrift kan bovendien genoegzaam de hoedanigheid van de beroepsindieners en hun adres worden geïdentificeerd. Het is ook voldoende duidelijk wie de aanvragers van de vergunning zijn, niettegenstaande het omwisselen van hun familienamen. De lezing van het beroepschrift laat tot slot ook geen twijfel mogelijk tegen welke beslissing de tussenkomende partijen beroep instellen, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht vaststelt.

Bij het beroepschrift werden geen overtuigingsstukken gevoegd, zodat er ook geen nood was tot het opmaken van een inventaris die dan aan de verzoekende partijen zou moeten worden bezorgd. Er bestaat overigens geen enkele wettelijke verplichting om overtuigingsstukken bij het beroepschrift te voegen, zodat het ontbreken ervan een beroep niet tergend of roekeloos maakt, zoals de verzoekende partijen poneren.

Het louter ontbreken van een attest van aanplakking bij het administratief beroep in de zin van artikel 1, §2, laatste lid van het Beroepenbesluit kan niet leiden tot de onontvankelijkheid ervan, gelet op de vaststellingen die werden gedaan onder punt 3. Dit geldt te meer nu er ook geen enkele betwisting kon bestaan over de tijdigheid van het administratief beroep. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij het attest van aanplakking niet heeft opgevraagd en de tijdigheid van het beroep op basis van de feitelikheden in het dossier heeft onderzocht en berekend.

5.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij dan ook in redelijkheid de argumentatie van de verzoekende partijen inzake de onontvankelijkheid van het beroep kon weerleggen en oordelen dat het ingediende beroep voldoet aan de vormvoorschriften opgelegd door artikel 4.7.21 VCRO. Er valt niet in te zien in welke mate de verwerende partij daarbij het rechtzekerheidsbeginsel zou hebben geschonden.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.7.21 VCRO samen gelezen met artikel 1 van het Beroepenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel en materieel motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens de verzoekende partijen maken de tussenkomende partijen in hun beroepschrift nergens melding van hinder en nadelen die zij zullen ondervinden door de bestreden beslissing. De bewering dat de fietsenstalling ongeveer 3 m hoog is en er water zou aflopen op hun bouwgrond, kan bezwaarlijk worden aanzien als een uiteenzetting van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die de tussenkomende partijen van het gevraagde kunnen ondervinden.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft terecht gesteld dat de fietsenberging slechts 2,2 m hoog is. De beslissing van het college van burgemeester en schepenen wordt op geen enkel moment weerlegd en de hinder en nadelen worden nergens concreet omschreven. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad stellen de verzoekende partijen dat de invulling die de Raad aan

artikel 4.8.16, §1 VCRO geeft, moet worden doorgetrokken naar de beoordeling van het belang in de beroepsprocedure.

Er is bovendien ten gronde geen sprake van hinder en nadelen. De waterhinder wordt niet concreet aangetoond en in de besteden beslissing wordt opgelegd dat er maatregelen moeten worden genomen om te voorkomen dat het hemelwater op het terrein van de burens terecht komt. Er is volgens de verzoekende partijen een dakgoot aanwezig over de hele lengte van de fietsenberging die uitmondt in een regenpijp. De regenpijp buigt vervolgens ter hoogte van de grond af naar het perceel van de verzoekende partijen toe en tussen de levende haag, die de voorzijde van de fietsberging vormt, en geeft geleidelijk over de lengte van een meter water vrij ter infiltratie in de grond. Gelet op de aanwezigheid van de dakgoot, regenpijp en infiltratie op het perceel van de verzoekende partijen zelf, is er geen aflopend water. Ter staving verwijzen de verzoekende partijen naar foto's van de fietsenberging. Er kan dan ook geen sprake zijn van eventuele waterhinder.

Er is ook geen sprake van visuele hinder, waarbij de verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar foto's van de fietsenberging. Het is niet duidelijk hoe de fietsenstalling zal leiden tot visuele hinder voor eventuele toekomstige burens. Zonder fietsenstalling kijkt men immers uit op de gevel van de woning van de verzoekende partijen. Het is volgens hen dan ook absurd om te spreken van visuele hinder.

Bovendien is het geenszins wettig dat de verwerende partij ambtshalve een invulling geeft aan het belang van de beroepsindieners. De beroepsindieners hadden hun belang omstandig uiteen moeten zetten in het inleidend beroepschrift, want niet gebeurde.

2.

De verwerende partij antwoordt, met verwijzing naar haar uiteenzetting onder het eerste middel, dat de Raad in zijn arrest RvVb/A/1617/0379 heeft geoordeeld dat er geen rechtsgrond is om bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot het administratief beroep op te leggen en artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit buiten toepassing moet worden gelaten. De vormvereisten uit artikel 1, §1 van het Beroepenbesluit worden volgens de verwerende partij dan ook niet op straffe van ontvankelijkheid opgelegd.

De verwerende partij verwijst verder naar het arrest RvVb/A/1718/0027 waaruit blijkt dat artikel 4.7.21, §2 VCRO niet overdreven formalistisch mag worden ingevuld. In het beroepschrift wordt wel degelijk melding gemaakt van hinder en nadelen die de tussenkomende partijen van het gevraagde kunnen ondervinden, waarna de verwerende partij de betrokken passage citeert. De verwerende partij meent dan ook terecht te hebben geoordeeld dat aan de aangehaalde bepalingen is voldaan.

Met verwijzing naar de opgenomen motivering stelt de verwerende partij nog dat zij in de bestreden beslissing bovendien uitdrukkelijk motiveert waarom zij wel meent dat er sprake is van waterhinder of visuele hinder.

3.

De verzoekende partijen verwijzen in eerste instantie naar hun uiteenzetting over het eerste middel en stellen dat de vermeende toepassing van artikel 159 van de Grondwet daar reeds werd ontkracht.

Ze benadrukken verder dat de verwerende partij weliswaar gelijk heeft wanneer zij aangeeft dat de volgens de Raad de verplichting van artikel 4.7.21, §2 VCRO niet al te formalistisch mag worden ingevuld, maar dat houdt niet in dat iedereen in alle eenvoud kan worden toegelaten tot de administratieve beroepsprocedure. De hinder en nadelen moeten steeds op een afdoende manier

worden gestaafd. Dit is in geen enkel geval gebeurd, zodat de verwerende partij had moeten besluiten tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep.

De verzoekende partijen hernemen verder hun uiteenzetting over het gebrek aan wateroverlast en visuele hinder door de gevraagde constructie.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.21, §2 VCRO duidt de belanghebbenden aan die tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een aanvraag een georganiseerd administratief beroep kunnen instellen bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente gelegen is. Tot die belanghebbenden behoren de in 2° van genoemd artikel bedoelde derden die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder kunnen ondervinden als gevolg van het inwilligen in eerste administratieve aanleg van de vergunningsaanvraag.

Dat het administratief beroep bij de deputatie ook voor belanghebbende derden openstaat, ziet de decreetgever als een belangrijk principieel uitgangspunt van artikel 4.7.21, §2 VCRO. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat die regeling *‘moet worden gekaderd in artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus, volgens hetwelk de overheid dient te waarborgen dat burgers “wanneer zij voldoen aan de eventuele in het nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechterlijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu”* (memorie van toelichting, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/1, 184; verslag, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/6, 57).

Met artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO heeft de decreetgever een effectief recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure aan belanghebbende derden willen waarborgen. Die bepaling mag niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze worden toegepast. Het volstaat dat de gevreesde hinder of nadelen afdoende concreet omschreven worden en dat er aannemelijk gemaakt wordt dat die hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, het gevolg kunnen zijn van de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing. Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO vereist niet dat een derde effectief hinder of nadelen ondervindt. Het risico op het ondergaan van hinder of nadelen als gevolg van de vergunningsbeslissing volstaat.

2.

Een beroepsindiener dient in het kader van de administratieve beroepsprocedure aannemelijk te maken over het vereiste belang in de zin van artikel 4.7.21, §2 VCRO te beschikken.

In uitvoering van artikel 4.7.25 VCRO bepaalt artikel 1, §1, tweede lid van het Beroepenbesluit dat de in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bedoelde belanghebbenden in hun administratief beroepschrift een omschrijving moeten geven van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die zij kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Die bepaling belet niet dat een beroepsindiener, bij bijvoorbeeld een betwisting, zijn belang bijkomend kan toelichten op de hoorzitting of in een replieknota.

3.

Volgens de verzoekende partijen wordt in het beroepschrift nergens melding gemaakt van hinder en nadelen die de tussenkomende partijen als beroepsindieners zouden ondervinden van het gevraagde. Zelfs als er een voldoende aanduiding zou zijn van hinder en nadelen, worden die ten gronde niet concreet aangetoond. De verwerende partij had de bestreden beslissing volgens de

verzoekende partijen dan ook op grond van artikel 1, §1, tweede lid van het Beroepenbesluit onontvankelijk moeten verklaren.

Nog los van de onder het eerste middel gemaakte vaststelling dat de artikelen 4.7.21 VCRO tot en met artikel 4.7.25 VCRO geen voldoende decretale grondslag bieden voor de onontvankelijkheidssanctie van artikel 1, §1, laatste lid van het Beroepenbesluit, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het beroepschrift geen afdoende omschrijving van hinder en nadelen omvat.

Uit het beroepschrift valt immers duidelijk op te maken dat de tussenkomende partijen door de gerealiseerde fietsenberging, die nagenoeg tot tegen hun perceelsgrens is opgericht, aflopend water op hun bouwperceel vreezen. Uit de weergave van de standpunten van de beroepsindieners in de bestreden beslissing blijkt dat de beroepsindieners op de hoorzitting de vrees voor waterhinder op hun perceel nog verder hebben verduidelijkt en hebben gewezen op het storend uitzicht van de constructie. Zij maken daarmee aannemelijk dat er minstens een risico op hinder en nadelen door de gevraagde verkavelingswijziging bestaat, hetgeen in het licht van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO volstaat om als belanghebbende te worden aangemerkt.

De verwerende partij kon dan ook in alle redelijkheid oordelen dat “*het belang duidelijk uit de inhoud van het beroepschrift blijkt en er melding wordt gemaakt van hinder*” en besluiten dat het beroepschrift voldoet aan de vormvereisten uit artikel 4.7.21 VCRO.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (verder: Motiveringswet) en van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel benadrukken de verzoekende partijen dat zij uitgebreid melding hebben gemaakt van de onvolkomenheden in het beroepschrift die enkel konden leiden tot het onontvankelijk verklaren van het administratief beroep. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op geen enkel moment is ingegaan op de bezwaren die de verzoekende partijen over de onontvankelijkheid hebben geuit op de hoorzitting. Uit de motivering blijkt niet waarom de verwerende partij besloten heeft om de argumentatie van de verzoekende partijen niet te volgen. Een dergelijke handelswijze strookt niet met artikel 2 en 3 van de Motiveringswet.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zonder verdere motivering de argumentatie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft overgenomen. Dat getuigt volgens hen niet van een bijster zorgvuldige houding van de verwerende partij.

Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bevat bovendien enkele materiële onjuistheden. De term ‘langsheen’ kan verkeerdelijk de indruk wekken dat het tuinscherm op de perceelsgrens staat. Het staat er echter op 15 cm van verwijderd. Bovendien is er geen rechtstreekse toegang van de fietsenberging tot de woning. De schuifdeur waarover de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar spreekt voorziet een toegang tot de oprit. De constructie is ook

niet opgetrokken uit houten balken maar uit één houten tuinscherm en twee houten palen. Het aanpalende perceel doet niet dienst als weide voor pluimvee maar als opslagruimte voor bouwafval, als composthoop en om een caravan te stallen. Het tuinhuis waarvan sprake in het verslag is op twee meter van de linkerperceelsgrens geplaatst zoals voorgeschreven door de oorspronkelijke verkavelingsvergunning zodat de zijdelingse perceelsgrens voor dit bijgebouw werd gerespecteerd. De verwarring is volgens de verzoekende partijen tijdens het plaatsbezoek ontstaan door de schuine inkijk, waardoor het lijkt of het tuinhuis tot tegen de perceelsgrens staat, wat echter gezichtsbedrog is. Voor zover de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar tot slot nog stelt dat bijgebouwen of aanbouwen in de zijdelingse bouwvrije strook eerder uitzonderlijk zijn, verwijzen de verzoekende partijen naar talrijke vergunningen die werden afgeleverd voor het plaatsen van een carport of berging in de buurt, zoals in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Boortmeerbeek werd vermeld.

De materiële onjuistheden werden tijdens de hoorzitting opgeworpen, maar de verwerende partij heeft daarop in de bestreden beslissing niet gereageerd. De verwerende partij neemt de materiële onjuistheden klakkeloos over.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar oordeelt in zijn verslag dat er maatregelen dienden te worden genomen om het hemelwater op te vangen. Dat is volgens de verzoekende partijen gebeurd door het plaatsen van een dakgoot. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar acht het gevraagde in overeenstemming met het woongebied en overweegt dat de bestemming functioneel inpasbaar is, er niet wordt geraakt aan het bodemreliëf, er geen gevolgen zijn voor de mobiliteit, de fietsenberging zowel aan de voorzijde als aan de achterzijde open is en aan de voorzijde aan het zicht van de straat onttrokken, de visuele impact vanaf de straat beperkt blijft, de constructie niet op de perceelsgrens werd ingeplant en er voorzien wordt in een afvoerbuis voor de opvang van regenwater. Toch besluit hij dat de aanvraag niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening, visuele hinder veroorzaakt voor de tussenkomende partijen en eventueel aflopend hemelwater veroorzaakt. Dat besluit staat haaks op zijn eerdere vaststellingen.

Door het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar met de tegenstrijdigheden volledig over te nemen in de bestreden beslissing, schendt de verwerende partij volgens de verzoekende partijen de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.

De verwerende partij antwoordt dat uit de uiteenzetting onder het eerste en het tweede middel al is gebleken dat de vermeende onvolkomenheden niet leiden tot de onontvankelijkheid van het beroepschrift. Zij stelt dat zij dat in de bestreden beslissing ook op afdoende wijze heeft gemotiveerd, waarna zij de betreffende passage citeert.

Er is volgens haar ook geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verwerende partij heeft zich naar eigen zeggen op basis van een correcte feitenvinding en op zorgvuldige wijze onderzocht of de aanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening. De motivering in de bestreden beslissing spreekt volgens haar voor zich, waarna ze de toets aan de goede ruimtelijke ordening citeert.

De verwerende partij benadrukt dat zij bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beschikt over een discretionaire bevoegdheid en het de Raad niet toekomt zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad heeft op dat punt enkel als taak om aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de verwerende partij de feiten waarop zij haar beslissing steunt, correct heeft vastgesteld en op grond daarvan in alle redelijkheid heeft geoordeeld. Dat is volgens haar het geval.

3.

De verzoekende partijen dupliceren dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkel moment in de bestreden beslissing heeft verwezen naar de rechtspraak van de Raad inzake het Beroepenbesluit om de verzoekende partijen duidelijk te maken dat de onontvankelijkheidssanctie op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten. De bedenkingen van de verzoekende partijen worden in de bestreden beslissing helemaal niet besproken. Uit de bestreden beslissing blijkt dus niet waarom de verwerende partij heeft besloten om de argumentatie van de verzoekende partijen niet te volgen.

De verzoekende partijen hernemen vervolgens hun kritiek op de juistheid van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de loutere overname ervan door de verwerende partij.

Beoordeling door de Raad

1.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze overwegingen afdoende moeten zijn.

Artikel 4.7.22, eerste lid VCRO bepaalt dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar voor elke beslissing over het administratief beroep een verslag opmaakt dat de aanvraag aan de regelgeving, de stedenbouwkundige voorschriften, de eventuele verkavelingsvoorschriften en een goede ruimtelijke ordening toetst. Luidens artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO neemt de deputatie haar beslissing over het beroep op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek gehoord heeft.

Wanneer de deputatie op grond van artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO uitspraak doet over een bij haar ingesteld administratief beroep, treedt zij niet op als bestuurlijk rechtscollege, maar als orgaan van actief bestuur. Het volstaat dat de vergunningsbeslissing duidelijk de redengeving doet kennen die haar verantwoordt en waaruit, expliciet of impliciet, blijkt waarom de door de betrokken partijen aangevoerde argumenten niet aanvaard worden, zonder dat alle argumenten *in extenso* en punt voor punt beantwoord hoeven te worden.

De Raad kan enkel rekening houden met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. De Raad beschikt daarbij over een marginale toetsing en kan zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij. Hij kan enkel nagaan of de verwerende partij zich bij de beoordeling van de planologische verenigbaarheid en de verenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening heeft gesteund op feitelijk juiste gegevens, of zij deze gegevens correct heeft geïnterpreteerd en of zij op grond van deze gegevens in alle redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.

De verzoekende partijen voeren in een eerste onderdeel aan dat de verwerende partij op geen enkel moment ingaat op de bezwaren die zij tijdens de hoorzitting hebben geuit over de ontvankelijkheid van het administratief beroep.

Die kritiek kan niet worden gevolgd. Onder punt 3 'Horen' van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de aanvrager er op heeft gewezen dat er in het beroepschrift materiële fouten zijn gemaakt. Ook bij de bespreking van de vormvereisten van het beroepschrift onder punt 5.1 vermeldt de verwerende partij uitdrukkelijk dat de aanvrager heeft gewezen op hiaten in het beroepschrift die mogelijk een invloed hebben op de ontvankelijkheid van het beroep.

Uit de beoordeling van het eerste en het tweede middel is reeds gebleken dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangevoerde argumentatie inzake de onontvankelijkheid van het beroepschrift heeft onderzocht en op redelijke en zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het beroep aan de opgelegde vormvoorschriften uit artikel 4.7.21 VCRO voldoet en dus ontvankelijk is. De argumentatie van de verzoekende partijen wordt daarbij afdoende weerlegd.

3.

In een tweede onderdeel hekelen de verzoekende partijen dat de verwerende partij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar volledig overneemt, met inbegrip van de vergissingen en tegenstrijdigheden, zonder bijkomende of andere elementen aan te brengen.

3.1

De Raad wijst er in eerste instantie op dat niets de verwerende partij belet om de beoordeling van de aanvraag in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar over te nemen en zich eigen te maken. Uit artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO of uit de formele motiveringsplicht volgt niet dat de verwerende partij nog eens afzonderlijk moet motiveren waarom zij het verslag bijtreedt.

3.2

De verzoekende partijen tonen in hun betoog de materiële onjuistheid van de vaststellingen in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet aan en maken minstens niet aannemelijk in welke mate eventuele materiële vergissingen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zouden kunnen leiden.

Uit het gebruik van de zinsnede '*langsheen de zijdelingse perceelsgrens*' kan niet zonder meer worden afgeleid dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar er in zijn beoordeling van uitgaat dat het tuinscherm op de perceelsgrens staat ingeplant, te meer nu in de verdere beoordeling op pagina 4 van het verslag uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat de constructie wordt ingeplant op circa 15 cm afstand van de zijdelingse perceelsgrens. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar daardoor geen correct beeld van de aanvraag voor ogen heeft.

Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt voor zover de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar het gevraagde omschrijft als '*de constructie is opgetrokken uit houten balken*'. Bij de beoordeling op pagina 4 wordt immers concreet gesproken van een houten wand, zodat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zich wel een juist beeld vormt van de gevraagde fietsenberging. Er bevinden zich bovendien voldoende foto's van de te regulariseren fietsenberging in het administratief dossier.

Dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar verkeerdelijk vermeldt dat de schuifdeur van de fietsenberging toegang verleent tot de woning in plaats van tot de oprit, betreft een louter materiële vergissing. De verzoekende partijen tonen niet aan dat die vergissing van enige invloed was bij het beoordelen van het aangevraagde.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar kon bovendien, gelet op de foto's in het administratief dossier, oordelen dat het aanpalende perceel van de tussenkomende partijen op

vandaag onbebouwd is en dienst doet als weide voor pluimvee. Dat er ook bouwafval en tuinafval op dat perceel wordt opgeslagen, doet geen afbreuk aan de omschrijving die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aan het terrein geeft.

Uit de bijgevoegde plannen blijkt dat de vaststelling dat er op het perceel reeds een bijgebouw in de tuinzone is opgetrokken dichtbij de linkerperceelsgrens, evenmin foutief is. De vraag hoe ver dat bijgebouw exact van de linkerperceelsgrens is ingeplant, is voor de beoordeling van de huidige aanvraag irrelevant.

De verzoekende partijen maken tot slot niet voldoende aannemelijk dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet op goede gronden kon vaststellen dat bijgebouwen of aanbouwen in de zijdelingse bouwvrije strook in de buurt eerder uitzonderlijk zijn. Ze brengen weliswaar een fotoreportage bij waaruit blijkt dat er in het begin van de Kwaenijkstraat en in de verder gelegen Stationsstraat enkele bijgebouwen dichtbij de zijdelingse perceelsgrens staan ingeplant, maar het blijkt niet of voor die percelen ook verkavelingsvoorschriften met een bouwvrije zijdelingse strook gelden, noch of deze constructies wel vergund werden.

3.3

Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bevat, anders dan wat de verzoekende partijen beweren, ook geen tegenstrijdigheden.

De overeenstemming met de gewestplanbestemming en het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid, neemt niet weg dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar ook de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening moet onderzoeken. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar acht het aangevraagde qua schaal beperkt en ziet geen problemen inzake mobiliteit en bodemreliëf, maar oordeelt dat de visuele impact en het aflopend regenwater ten gevolge van de berging niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening.

Dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de visueel-vormelijke impact van de berging vanuit van de straat bekeken beperkt acht omwille van de levende haag, belet niet dat hij in redelijkheid kon oordelen dat de berging door de inplanting op slechts 15 cm van de zijdelingse perceelsgrens wel een visueel-vormelijke impact heeft op het belendende perceel, hetgeen volgens hem een last oplegt aan de toekomstige buur.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt verder vast dat er in het kader van de provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen maatregelen moeten worden genomen om te voorkomen dat het hemelwater op het terrein van de burens terecht komt. Volgens de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar maken de beroepsindieners aannemelijk dat er aflopend water is op hun terrein en is het niet duidelijk of de recent geplaatste afvoerbuis deze hinder afdoende opvangt noch waar het opgevangen water vervolgens infiltreert. Er valt niet in te zien in welke mate die beoordeling tegenstrijdig zou zijn.

4.

De verwerende partij kon zich dan ook in alle redelijkheid en zorgvuldigheid aansluiten bij de beoordeling die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 4 oktober 2017 heeft gemaakt en oordelen dat het aangevraagde niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

Het middel wordt verworpen.

VI. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

De verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen ten laste van de verwerende partij komt. Aangezien de verzoekende partijen ten gronde in het ongelijk worden gesteld, wordt dit verzoek afgewezen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Alain LHERMITE en Cathérine BREUCQ is onontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 23 april 2019 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO